

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: S. P.**, bytem S., T., proti **žalovanému: Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 11249/09/21100/01000, PID MIPOX01QDO82,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž byl zamítnut rozklad žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 8.7.2013, č.j. 11249/09/01300, PID: MIPOX01PVAXA, jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Žádost byla odmítnuta v části týkající se poskytnutí dokumentů uvedených ve výroku prvostupňového rozhodnutí pod body 1.-8.

Žádost žalobce byla doručena Ministerstvu průmyslu a obchodu (dále jen „správní orgán prvního stupně“) dne 13.3.2009 jako elektronické podání žalobce nadepsané „Předmět žádosti: Žádost o platbu č. 2 a 3 společnosti ENKI, o. p. s. z programu OPPP – Prosperita“, v jehož textu žalobce uvedl, že ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), žádá správní orgán prvního stupně jakožto povinný subjekt, aby mu poskytl celou žádost společnosti ENKI, o. p. s. (dále jen „společnost ENKI“) o platbu č. 2 a 3, včetně

všech příloh, které bylo k žádostem přiloženo. Pro vyloučení pochybností žalobce uvedl, že jeho žádost o poskytnutí informací se mj. týká všech příloh žádostí o platbu, tedy 573 dokladů v listinné podobě a 6 dokladů v elektronické podobě.

Správní orgán prvního stupně nejprve vyřídil žádost žalobce tak, že mu část požadovaných dokumentů poskytl v příloze dopisu ze dne 7. 4. 2009 (s tím, že některé údaje byly v poskytnutých dokumentech anonymizovány), a současně dne 7. 4. 2009 vydal ve vztahu ke zbývajícím částem požadovaných informací rozhodnutí o odmítnutí žádosti, a to z důvodu ochrany obchodního tajemství a ochrany osobních údajů. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce stížnost, resp. rozklad, avšak ministr průmyslu a obchodu (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 13. 5. 2009, č. j. 16874/09/02200/01000, postup správního orgánu prvního stupně potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, které Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 10. 2012, č. j. 9 Ca 254/2009 – 73, vyhověl, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 7. 4. 2009 a rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2009 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V dalším řízení správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 11. 1. 2013, jímž opět odmítl žalobci poskytnout požadované informace. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, kterému žalovaný vyhověl a rozhodnutím ze dne 28. 3. 2013 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 11. 1. 2013 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání. Žalovaný uvedl, že ve výroku rozhodnutí musí být jednoznačně stanoveno, z jakého zákonného důvodu byla informace odmítnuta, jinak je správní rozhodnutí nepřezkoumatelné. Správní orgán prvního stupně nato vydal rozhodnutí ze dne 8. 7. 2013, č. j. 11249/09/01300, PID MIPOX01PVAXA (předmětné prvostupňové rozhodnutí - dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), jímž znovu odmítl žalobci poskytnout podstatnou část požadovaných informací, přičemž ve výroku rozhodnutí uvedl ke každému jednotlivému typu dokumentů (informací) důvod, proč informaci odmítá poskytnout. Správní orgán prvního stupně zároveň žalobci dne 8. 7. 2013 poskytl některé z požadovaných dokumentů, konkrétně kopii písemné zprávy z výběrového řízení a kopii zprávy zadavatele veřejné zakázky na stavební práce. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce podrobně odůvodněný rozklad, který žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 8. 2013, č. j. 11249/09/21100/01000, PID MIPOX01QDO82 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšel ze zjištění, že společnost ENKI byla založena podle zákona č. 248/1995 Sb., o obecně prospěšných společnostech a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecně prospěšných společnostech“). Jedná se tedy o právnickou osobu, která sice nebyla primárně založena za účelem vytváření zisku, avšak zákon jí ve vytváření zisku nijak nebrání, pouze ji omezuje v tom, že zisk musí být použit na poskytování veřejně prospěšných služeb, pro které byla obecně prospěšná společnost založena. Obecně prospěšná společnost tak může vlastním jménem, samostatně a na vlastní odpovědnost vykonávat soustavnou činnost za účelem dosažení zisku, tedy podnikat. Společnost ENKI má jako druh obecně prospěšných služeb v obchodním rejstříku uvedeno „řešení a realizace projektů a programů v oblasti výzkumu a výzkumných aplikací, jakož i v oblasti vzdělávání, osvěty, kultury a životního prostředí“ a jako doplňkovou činnost má zaregistrovanou celou řadu živností. Podniká-li tedy na základě těchto živnostenských oprávnění, naplňuje znaky podnikatele podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění v době vydání napadeného rozhodnutí

(dále jen „obchodní zákoník“). Proto společnosti ENKI, jak vyplývá z jejího postavení podnikatele, svědčí právo ochrany obchodního tajemství.

Žalovaný uvedl, že posuzování požadovaných informací z hlediska naplnění znaků obchodního tajemství představuje analytický proces, neboť nepostačuje zkoumat odděleně jednotlivé informace obsažené v požadovaných dokumentech. Právě propojení jednotlivých dílčích údajů vytváří mnohdy v celku informaci, která ve své podstatě může naplňovat znaky obchodního tajemství. Proto rozdělení informačních celků na jednotlivé informace, které samy o sobě nemají žádnou významnou vypovídající hodnotu, může ve svém důsledku vést k obcházení ochrany obchodního tajemství (neboť vypovídací hodnotu tyto dílčí informace získají po jejich opětovném propojení).

Žalovaný konstatoval, že sama skutečnost, že společnost ENKI předložila k žádosti o dotaci určité informace nezbytné k jejímu posouzení, nezakládá právo (povinnost) na jejich zveřejňování. Prohlášení žadatele o dotaci, že souhlasí s tím, že veškerá data budou zpracovávána všemi potřebnými a vhodnými způsoby za účelem zajištění informovanosti veřejnosti, má přímou vazbu na požadavek zajistit publicitu ve smyslu informování veřejnosti o úloze, kterou hraje Evropská unie v dotyčné pomoci a o jejích výsledcích. V žádném případě se nejedná o všeobecný souhlas s poskytováním všech dokumentů k jejich volnému předávání třetím subjektům. Správní orgány při posuzování jednotlivých informací z hlediska znaků obchodního tajemství společnosti ENKI dále vycházely z prohlášení této společnosti ze dne 4. 8. 2006 a ze dne 21. 9. 2006, kde tato společnost výslovně uvedla, že podklady k projektu obsahují celou řadu obchodních, ekonomických a technických údajů o společnosti, které nejsou a nemají být běžně dostupné a společnost je chrání jako své obchodní tajemství. To společnost ENKI několikrát potvrdila v obecnější rovině a následně i ve vztahu ke konkrétní žádosti žalobce o poskytnutí informací. Společnost ENKI poukázala mimo jiné na svůj specifický charakter výzkumné, vývojové a inovační společnosti s vlastním know-how technického, výzkumného, výrobního, ekonomického a obchodního rázu, kdy navíc realizaci podpořenému projektu „Třeboňské inovační centrum – II. etapa realizace“ lze charakterizovat jako podporu dostavby vědeckotechnického parku, přičemž v přímé souvislosti s realizací tohoto projektu vznikla i řada patentů a užitných vzorů, které jsou ve vlastnictví společnosti ENKI. Společnost ENKI se zároveň vyjádřila ke každému odepřenému dokumentu, proč nadále tvoří předmět jejího obchodního tajemství. Společnost ENKI chránila informace, které považuje za obchodní tajemství, od samého počátku.

Žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně přezkoumal v jednotlivých dokumentech, zda informace v nich obsažené skutečně naplňují pojmové znaky obchodního tajemství. Na základě této analýzy vyhodnotil informace, které nepožívají zákonné ochrany, a tyto informace zveřejnil. Správní orgán prvního stupně prověřil aktuální stav ve věci výkonu ochrany požadovaných informací společností ENKI a zjistil, že tato společnost i nadále zajišťuje ochranu těchto informací jako obchodního tajemství (nejsou běžně dostupné). Přitom se neomezil pouze na zjištění projevu vůle společnosti ENKI, ale věnoval se vlastnímu posouzení předaných dokumentů z hlediska naplnění znaků obchodního tajemství. Žalovaný v této souvislosti připomenul, že na obchodní tajemství je třeba nahlížet v souhrnu jeho subjektivní i objektivní stránky a že právě subjektivní stránku ve vztahu k soukromoprávnímu nositeli tohoto tajemství nemohou správní orgány samy o sobě překvalifikovat. Též z hlediska posouzení objektivní stránky věci může správní orgán prvního stupně pouze obecně zhodnotit relevanci zjištěných skutečností ve vztahu k zákonným podmínkám vymezujícím obchodní tajemství, popř. reagovat na zjevné odchylky právního výkladu jiného subjektu ve vztahu ke konkrétním relevantním ustanovením § 17 obchodního zákoníku. Je třeba mít na zřeteli, že

nelze exaktně oddělit, co má do režimu obchodního tajemství spadat a co nikoli, neboť je možno podrobit režimu obchodního tajemství i další skutečnosti, které nemají jednoznačně obchodní, výrobní či technickou povahu, ale přesto je jejich utajení nezbytné k zajištění ochrany podnikatele před jejich využitím či zneužitím jinými podnikateli. Podnikatel provozující podnik, na který se obchodní tajemství vztahuje, má výlučné právo s tímto tajemstvím nakládat, zejména udělit svolení k jeho užití a stanovit podmínky takového užití. Smyslem ochrany obchodního tajemství je ochrana skutečné nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnoty, tedy i to, co se může stát rentabilním až v budoucnu. Proto je velmi obtížné tyto skutečnosti hodnotit. Správní orgán prvního stupně rovněž zvažoval, zda nad zákonnou ochranou konkrétních dokumentů nepřevažuje veřejný zájem na jejich zveřejnění. Žalovaný k tomu konstatoval, že stávající zveřejněné informace umožňují naplnění účelu sledovaného zákonem o svobodném přístupu k informacím (z tohoto pohledu nemá například požadavek na zveřejnění osobních údajů pracovníků společnosti ENKI žádnou relevanci).

Žalovaný konstatoval, že správní orgán prvního stupně prováděl podrobnou analýzu každého jednotlivého dokumentu. V případě, že konkrétní dokument obsahoval jak chráněné údaje, tak i údaje, které bylo možno zveřejnit, správní orgán prvního stupně postupoval tak, že chráněné údaje anonymizoval (začernil) a upravený dokument poskytl. Pouze dokumenty, které by byly po provedené anonymizaci *de facto* celé začerněné, správní orgán prvního stupně neposkytl. U odepřených dokumentů, kterými jsou kopie proplacených faktur, kopie dokladů o zaplacení v hotovosti, dohody o zápočtu, příp. jiné doklady o úhradě, je nutno vzít v úvahu, že obsahují podrobné informace o konkrétních dílčích dodávkách společnosti ENKI, jednotkových cenách a cenové kalkulaci. Dále obsahují konkrétní ekonomicko-technické údaje, které nejsou běžně přístupné, neboť se přímo váží na duševní know-how a na práva k průmyslovému vlastnictví. Jde přitom zejména o platby, které byly uskutečněny z vlastních zdrojů společnosti ENKI. Z nich je možné dovodit další informace, a to o uzavřených smlouvách společnosti ENKI, které tvoří obchodní tajemství společnosti. Tyto dodávky a ceny mají souvislost s doplňkovou činností společnosti ENKI, a tedy i s jejím podnikem. Zveřejněním těchto informací by mohlo dojít k vážnému ohrožení společnosti, protože by tím došlo ke zveřejnění jejích aktivit a podnikatelských záměrů, které nejsou běžně dostupné.

Žalovaný uvedl, že pokud jde o faktury za stavbu, pak stavba budovy vědecko-technického parku realizovaná v projektu byla navržena a provedena jako budova s řadou technických a energetických inovací a netradičních řešení s použitím vlastních návrhů, zejména pokud jde o rozmístění a účel místností, energetickou účinnost, otopný systém a zdroje vytápění, větrací systém apod. Stavba má vlastní energetický zdroj, který ji řadí k nízkoenergetickým. Konfigurace místností, vytápění, zdrojů vlastní energie, otopný systém, ale i použité stavební hmoty a stavební postupy v daném kontextu tak byly součástí inovačního projektu a představují pro společnost ENKI vlastní know-how, a tedy i obchodní tajemství. K propočtům energetické účinnosti byl používán vlastní model v systému TRNSYS. Z faktur za dodávku stavby lze jejich vzájemným propojením a zejména prostřednictvím propojení protokolů a příloh, v nichž je obsažen soupis provedených prací a dodávek, vyvodit celou řadu informací, které společnost ENKI nezveřejňuje. Mezi ně patří i ekonomické parametry provedeného řešení. Z faktur za nákup jednotlivých strojů a zařízení lze zjistit, jaké přístroje, jaká měřicí technika, jaké materiály, NC stroje a další technické vybavení je nezbytné k tomu, aby společnost ENKI byla úspěšná v programu svých inovací jak v oblasti optických rastrů, tak dalších svých inovačních řešení. Společnost ENKI je nositelem mnoha průmyslově chráněných řešení. Faktury za dodávky strojů a zařízení také vedle cen identifikují dodavatele zařízení. Faktury obsahují také podrobnější specifikaci

dodávaného zařízení, včetně uvedení technických a dalších parametrů dodávky. Z toho lze dovodit, jaká zařízení jsou nezbytná pro vytvoření inovačních řešení průmyslového vlastnictví. Z dodávek zařízení vznikla nová unikátní řešení. Společnost ENKI sestavila z nakoupených přístrojů a materiálů další vlastní přístroje a zařízení (např. kolimátor, rastrové sestavy z Fresnelových koncentračních čoček, návrhy biokultivátorů apod.).

U faktur za služby spojené s investicemi je dle názoru žalovaného třeba vzít v úvahu propojenost vlastního předmětu dodávky s dodávkou „nepřímou“, která k dosažení hlavního předmětu ochrany sloužila. Jde o faktury za dílčí služby (např. investorský dozor na stavbě). Z nich lze propojením informací opět zjistit údaje, které společnost ENKI nezveřejňuje, především údaje cenového charakteru. Pokud jde o jiné služby, resp. provozní náklady, jejich část se promítla do faktur za služby rozličného charakteru, které vedly k podpoře inovací, zejména jejich předvedení na trhu, výstavní činnost, marketing. Z faktur je zřejmé, jakých akcí se společnost ENKI zúčastňovala, kdy a kde se konaly. Na těchto akcích navazovala společnost ENKI konkrétní obchodní vztahy. Z faktur za odborné práce externích specialistů je zřejmé, co bylo předmětem práce těchto specialistů pro společnost ENKI, jakých se dotýkaly témat a za jakou cenu společnost ENKI dosáhla jejich dodávek. Společnost ENKI chrání tento typ informací formou obchodního tajemství ve svém celku a správní orgán prvního stupně nemůže z tohoto celku vyjímát jednotlivosti a takto separátně je posuzovat. Rozdělení technologických informačních celků na jednotlivé dílčí informace, které samy o sobě nemají významnější vypovídací hodnotu, může ve svém důsledku vést k obcházení cílů ochrany obchodního tajemství, protože vypovídací hodnotu tyto dílčí informace získají po jejich opětovném propojení.

K námitce žalobce, že některé dokumenty (informace) byly neoprávněně odeprény s odkazem na § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, žalovaný uvedl, že faktury vystavené třetí osobou, doklady o úhradách částek v hotovosti, dohody o zápočtu a jiné obdobné účetní dokumenty jsou typicky dokumenty, které vznikly samy o sobě bez použití veřejných prostředků, a to včetně těch, které vytvořila sama společnost ENKI. Dotace slouží výhradně k pořízení investic a pouze vyjmenovaných provozních nákladů, mezi něž nepatří běžná fakturacemi tvorba účetních dokumentů, tj. tyto dokumenty, byť vznikající v souvislosti s podpořeným projektem, samy o sobě nejsou hrazeny z veřejných výdajů. Tyto informace správní orgán prvního stupně neposkytl z důvodu, že se jedná o informace, které vznikly bez použití veřejných prostředků, nebyly předány osobou, jíž takovouto povinnost zákon ukládá, a společnost ENKI s tím nevyslovila souhlas. Stejně tak kopie výpisu z účtu s vyznačenými platbami, jimiž byla provedena úhrada předložených uznatelných nákladů, obsahuje též platby, které nesouvisí s podpořeným projektem. Informace o platbách, které s podpořeným projektem souvisí, byly žalobci poskytnuty. Platby, které nebyly učiněny z veřejných zdrojů, správní orgán prvního stupně neposkytl. Rovněž kopie smluv s dodavateli nelze zveřejnit, neboť tyto dokumenty vznikly bez použití veřejných prostředků a navíc obsahují obchodní tajemství společnosti ENKI, což bylo opětovně prověřeno ve vztahu k pojmovým znakům obchodního tajemství.

Žalovaný odůvodnění k jednotlivým odeprným informacím přezkoumal a považoval je za dostatečné, neboť jejich detailnější rozbor by *de facto* znamenal poskytnutí (zveřejnění) informace. Co se týče námitky nedostatečného odeprní osobních údajů, režim jejich ochrany vychází z čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a z § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Dojde-li ke střetu práv podle čl. 10 a čl. 17 Listiny, je třeba vždy pečlivě vážit zachování nezbytné míry ochrany osobnosti jakožto práva náležejícího mezi základní lidská práva a svobody vůči právu na přístup k informacím, patřícímu mezi tzv.

politická práva. Zejména je třeba vážit, zda cíle sledované předmětnou žádostí o informace nelze dosáhnout jinak, aniž by byly konkrétní osoby na svých ústavních právech dotčeny. V tomto poměru zřetelně převažuje ochrana osobních údajů, neboť cíle sledovaného podanou žádostí o informace – kontroly nakládání s veřejnými prostředky, lze dosáhnout i bez zveřejnění těchto osobních údajů. Žalovaný podotkl, že správní orgán prvního stupně při novém projednání věci vycházel z právního stanoviska vysloveného v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2012, č. j. 9 Ca 254/2009 – 73.

III. Žaloba

Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu, kterou rozčlenil na osm žalobních bodů.

V prvním ze žalobních bodů, nazvaném přezkum obchodního tajemství, namítl, že žalovaný nezkoumal objektivní znaky obchodního tajemství, ale pouze obecně zhodnotil jejich relevanci a reagoval na zjevné excesy v tvrzení podnikatele. Takový postup považoval žalobce za rozporný s § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím, které příkazuje, aby správní orgán znaky obchodního tajemství prověřil sám, a informaci neposkytl pouze tehdy, pokud jsou všechny znaky naplněny. Dle názoru žalobce nelze vycházet z tvrzení podnikatele a nanejvýš obecně hodnotit jejich relevanci a reagovat na zjevné excesy. Z napadeného rozhodnutí rovněž plyne, že znak obchodního tajemství spočívajícího v tom, že informace má „skutečnou nebo alespoň potenciální materiální nebo nemateriální hodnotu“, je podle názoru žalovaného znakem, který správní orgán ani zkoumat nemůže, a musí vycházet z tvrzení podnikatele. Pokud žalovaný takový názor zastává, pak je zřejmé, že tento znak obchodního tajemství neprovéřoval, ale vycházel z tvrzení podnikatele. Žalovaný tedy vlastními slovy prokazuje, že tento znak obchodního tajemství nebyl správními orgány přezkoumáván. Je tedy zřejmé, že žalovaný zanedbal svou povinnost podle § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím a existenci znaků obchodního tajemství neprovéřil.

Žalobce dále namítl, že informace nesouvisí s podnikem. Jedním ze znaků obchodního tajemství je to, že chráněná skutečnost souvisí s podnikem. Klíčovou otázkou tedy je, zda společnost ENKI, skutečně podniká (pouhý zápis do živnostenského rejstříku nestačí), a pokud ano, zda odepřené informace souvisí s jejím podnikáním či s její obecně prospěšnou činností. Žalovaný na tyto otázky neodpověděl a odůvodnění napadeného rozhodnutí naznačuje, že ani tyto otázky nepřezkoumal. Pokud tedy žalovaný odepřel požadované informace z důvodu ochrany obchodního tajemství, aniž by prověřil splnění tohoto znaku, pak je napadené rozhodnutí nezákonné.

Žalobce poukázal i na zastřený projev vůle. Uvedl, že je společníkem společnosti ENVI, s. r. o., což je společnost, která je zakladatelem společnosti ENKI a která je vzhledem k ovládacím vztahům zakotveným v zakladatelské listině ke společnosti ENKI ve vztahu matky – dcery. Mezi oběma společnostmi proběhly v rámci dotačního projektu četné finanční transakce, a žalobce jakožto společník matky má na kontrole těchto finančních transakcí eminentní zájem. Společnost ENKI (dcera) se této kontrole brání, a proto dokumenty prohlásila za obchodní tajemství. Vzhledem k tomu, že tak učinila až poté, co se dozvěděla o zájmu žalobce o její dokumenty, přičemž před tím dokumenty volně předávala správnímu orgánu prvního stupně, aniž by jakýmkoli způsobem jejich šíření chránila, se žalobce domníval, že vůle společnosti chránit dokumenty je zastřeným projevem vůle. Zastřený projev vůle má zakrýt skutečný projev vůle, kterým je zabránit kontrole dotačního projektu ze strany

žalobce. Společnost tedy ve skutečnosti žádnou vůli chránit své informace jako obchodní tajemství nemá, a proto není tento znak obchodního tajemství naplněn. Žalovaný se tímto rozkladovým důvodem, resp. otázkou, zda je projev vůle společnosti skutečný nebo zastřený, nezabýval. Žalovaný tedy nepřihlédl k tvrzeným skutečnostem a důkazům, a proto nesprávně zjistil skutkový stav. Žalobce dále namítl nesprávnost skutkového závěru žalovaného, že společnost ENKI chránila své informace od samého počátku. Společnost ENKI své informace od 15. 3. 2005 do 4. 8. 2006 hojně předávala a vůbec je nechránila, žádný z předávaných dokumentů neoznačila za své obchodní tajemství ani nikterak neprojevila vůli tyto dokumenty utajovat. Společnost ENKI začala tyto dokumenty chránit až dne 4. 8. 2006, a to v návaznosti na první žádost žalobce o poskytnutí informace, kterou žalobce zaslal dne 29. 6. 2006 Agentuře Czechinvest. Zaměstnanec agentury tuto skutečnost sdělil telefonicky společnosti ENKI a ta dopisem ze dne 4. 8. 2006 prohlásila všechny dokumenty týkající se projektu za obchodní tajemství. Není tedy pravda, že společnost ENKI chránila dokumenty od samého počátku. Učinila tak až v reakci na sdělení, že o tyto dokumenty má zájem žalobce. Správní orgány znají všechny výše uvedené skutečnosti ze své úřední činnosti a mají všechny listiny potřebné k jejich prokázání.

Žalobce uplatnil výhrady i k posouzení souhlasu společnosti ENKI s poskytováním informací. Dle názoru žalobce společnost ENKI nejenže neprojevila vůli své informace chránit, ale dokonce výslovně udělila souhlas s tím, aby správní orgán prvního stupně její dokumenty poskytoval veřejnosti. V žádosti této společnosti o poskytnutí dotace ze dne 15. 3. 2005 je výslovný souhlas se zpracováním dat za účelem zajištění informovanosti veřejnosti. Dále je v ní souhlas s tím, aby správní orgán prvního stupně zpracovával data za účelem výkonu svých povinností souvisejících s udělením podpory. Správní orgán prvního stupně má přitom povinnost poskytovat informace na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce tedy shrnul, že společnost ENKI poskytla dne 15. 3. 2005 dvojí souhlas s tím, aby data, které sdělí správnímu orgánu prvního stupně v žádosti o dotaci, byla poskytována veřejnosti. Není tedy splněn znak obchodního tajemství spočívající v tom, že podnikatel má vůli informace utajovat. Pokud tedy správní orgány i přes tento výslovný souhlas odepřelo informace z důvodu ochrany obchodního tajemství, pak postupovaly nezákonně.

Žalobce upozornil na odepírání celých listin, včetně nechráněných údajů. Většina listin, které byly odmítnuty z důvodu ochrany obchodního tajemství, obsahovala vedle chráněných údajů i nechráněné údaje, tj. takové údaje, které znaky obchodního tajemství nesplňovaly, a tudíž zde nebyl žádný zákonný důvod pro jejich odepření. Na proplacených fakturách byly nechráněnými údaji zejména jméno dodavatele, předmět plnění a cena včetně DPH. Tyto údaje nejsou obchodním tajemstvím, neboť správní orgán prvního stupně je volně poskytuje žadatelům o informace a zveřejňuje je na svých internetových stránkách. Tvrzení žalovaného, že správní orgán prvního stupně neposkytl pouze ty dokumenty, které by pro provedené anonymizaci zůstaly zcela začerněné, není pravdivé. To lze prokázat kopiemi proplacených faktur, na nichž jsou nechráněné údaje (údaje o odběrateli a dodavateli, předmět plnění, datum plnění, cena). Je možné, že vedle těchto nechráněných údajů obsahují faktury i chráněné údaje, avšak vzhledem k jejich rozsahu (a pokud vůbec existují), je jejich rozsah zanedbatelný. Je tedy pravděpodobné, že na většině faktur žádné začerněné údaje nebudou anebo v nich budou v omezeném rozsahu. V takovém případě měly správní orgány listiny se začerněnými údaji poskytnout. Pokud tak nepostupovaly a odepřely celé listiny, pak odepřely i údaje, které chráněné nejsou, aniž by k tomu měly platný důvod.

Žalobce dále argumentoval ohledně použití § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím. Ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) citovaného zákona stanoví tři znaky, které musí být pro jeho aplikaci kumulativně splněny. Žalobce v rozkladu namítal, že společnost ENKI nesplnila druhý znak, tj. že informace byly předány osobou, jíž zákon takovou povinnost neukládá. Žalovaný se s touto námitkou nevypořádal. Otázkou splnění tohoto druhého znaku se tedy žalovaný nezabýval a napadené rozhodnutí je nezákonné. V této souvislosti žalobce poukázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, č. j. 9 Ca 91/2009 – 29, kde soud judikoval právě o této otázce. Žalovaný se však tímto právním názorem neřídil, přestože byl účastníkem sporu a bylo mu tak toto rozhodnutí známo.

Žalobce poukázal i na nesprávný názor správních orgánů stran ochrany osobních údajů. Správní orgán prvního stupně odepřel některé informace s odkazem na ochranu osobních údajů. V jeho rozhodnutí však nebylo vysvětleno, proč tyto dokumenty zasluhují z tohoto důvodu ochranu. Jediné vodítko bylo seznatelné z výroku rozhodnutí, v němž je odkaz na § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce v rozkladu namítal, že citované ustanovení neobsahuje žádný zákaz poskytování osobních údajů. Ani žalovaný však v napadeném rozhodnutí neuvedl žádné konkrétní ustanovení zákona, které by odepření informace opravňovalo. Listina základních práv a svobod takovým předpisem být nemůže, neboť zaručuje ochranu pouze *neoprávněnému* zveřejňování osobních údajů. Ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím však ukládá povinnému subjektu, aby osobní údaje poskytoval, a to v souladu se zvláštními zákony; pak se o neoprávněné zveřejňování osobních údajů jednat nemůže. Správní orgány tedy nemohou odepření informací odůvodnit pouze odkazem na Listinu, ale je třeba odkázat na zvláštní zákon, což však v napadeném rozhodnutí chybí. Napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Potřeba odkázat na konkrétní ustanovení zákona je o to silnější, neboť č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), poskytování zde požadovaných osobních údajů nezakazuje. Identifikace účastníků smlouvy je podstatnou náležitostí smlouvy a smluvní strany mají zákonnou povinnost označit účastníky tak, aby o jejich identitě nebylo pochybností. Pokud tedy společnost ENKI v pracovní smlouvě identifikovala pana X. Y., pak tím plnila svou zákonnou povinnost a ke shromažďování takových osobních údajů nepotřeboval souhlas subjektu údajů. Na takové osobní údaje se tedy uplatní výjimka uvedená v § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, tj. poskytování těchto osobních údajů není zakázané.

Žalobce v závěru žaloby upozornil na nevypořádané námitky. Uvedl, že jedním ze znaků obchodního tajemství je také to, že utajovaná informace není v obchodních kruzích běžně dostupná. Žalobce v rozkladu opakovaně namítal, že správní orgán prvního stupně tento znak nepřezkoumal. Žalovaný tuto námitku nevypořádal, ačkoli dle § 89 odst. 2 správního řádu tak byl povinen učinit. Napadené rozhodnutí tedy je nezákonné.

Žalobce v závěru žaloby navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v napadeném rozhodnutí dostatečně reagoval na předchozí rozhodnutí soudu, a to zejména v posouzení relevance uplatňovaného obchodního tajemství ze strany společnosti ENKI. Žalovaný se zabýval všemi pojmovými znaky obchodního tajemství a maximálním možným způsobem odůvodnil, v čem spatřuje

naplnění těchto znaků. Žalovaný prověřil aktuální stav ve věci výkonu ochrany požadovaných informací (dokumentů) společností ENKI a zjistil, že společnost i nadále zajišťuje ochranu těchto informací jako obchodního tajemství. Správní orgán prvního stupně se neomezil na zjištění projevu vůle této společnosti, ale věnoval se vlastnímu posouzení předaných dokumentů z hlediska naplnění znaků obchodního tajemství. Dle názoru žalovaného stávající zveřejněné informace umožňují naplnění účelu sledovaného zákonem o svobodném přístupu k informacím.

Žalovaný konstatoval, že obecně prospěšná společnost může vlastním jménem, samostatně a na vlastní odpovědnost vykonávat soustavnou činnost za účelem dosažení zisku, tedy podnikat. Za situace, kdy společnost ENKI byla v postavení příjemce veřejné podpory v rámci programu OPPP – Prosperita, je pojmově vyloučeno, aby informace, které se k danému projektu vztahují, neměly souvislost s podnikem příjemce. Prohlášení žadatele o dotaci, že souhlasí s tím, že veškerá data budou zpracována všemi potřebnými a vhodnými způsoby za účelem zajištění informovanosti veřejnosti, má přímou vazbu na požadavek zajistit publicitu ve smyslu informování veřejnosti o úloze Evropské unie v pomoci ze strukturálních fondů. V žádném případě se nejedná o všeobecný souhlas s poskytováním všech dokumentů třetím subjektům. Žalovaný se neztotožnil s širokým výkladem žalobce, že společnost ENKI předáním dokladů k platbě a ve vztahu k podmínkám vydaného rozhodnutí o poskytnutí dotace vyslovila souhlas s jejich neomezeným zveřejněním.

Žalovaný uvedl, že správní orgány prováděly podrobnou analýzu každého jednotlivého dokumentu a neposkytly pouze dokumenty, které by byly po provedené anonymizaci prakticky celé začerněné. S ohledem na velké množství informací, které byly žalobci již poskytnuty, bylo rovněž vhodné velmi obezřetně postupovat při jejich dalším poskytování, neboť informace do sebe zapadají jako „mozaika“. Nelze tedy posuzovat jednotlivé informace separátně, neboť jejich poskytnutí může ve svém důsledku vést k obcházení cílů ochrany obchodního tajemství, protože vypovídací hodnotu tyto informace získají svým propojením. Žalovaný nesouhlasil ani s argumentací žalobce týkající se § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. V daném případě se jedná o informace, které vznikly bez použití veřejných prostředků, a současně nelze dovodit žádnou povinnost tyto informace předat, neboť tato povinnost by byla dána z příslušného rozhodnutí pouze v případě způsobilých výdajů projektu. Požadované dokumenty však představují tzv. nezpůsobilé výdaje, na něž povinnost z rozhodnutí o dotaci nedopadá.

K námitce nedostatečného odůvodnění odepření osobních údajů uvedených v požadovaných dokumentech žalovaný konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů obsahují potřebné zdůvodnění aplikace § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. V daném případě bylo třeba použít tzv. teorii vážení zájmů, kdy je nutné vždy zhodnotit, zda převažuje veřejný zájem na poskytnutí informace nebo naopak ústavně zaručená ochrana osobností a jednotlivých atributů s tím souvisejících. V tomto poměru zřetelně převažuje ochrana osobních údajů, neboť cíle sledovaného podanou žádostí o informace – kontroly nakládání s veřejnými prostředky, lze dosáhnout i bez zveřejnění těchto osobních údajů. Žalobce v žalobě neuvedl jediný případ, kdy by byla odepřená informace v obchodních kruzích běžně dostupná. Již enormní zájem žalobce o informace prokazuje, že požadované informace mají svou hodnotu. Žalovaný podotkl, že meritum sporu nespočívá v naplnění práva svobodného přístupu k informacím, ale spíše jde o zneužití tohoto veřejného subjektivního práva k účelům, jež mají povahu ryze soukromoprávní. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud Městský soud v Praze žalobu zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodl přitom bez jednání, za podmínek daných § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Soud považuje nejprve za nutné vymezit předmět řízení, resp. uvést konkrétní dokumenty (informace), které žalobci nebyly poskytnuty. Jedná o následující dokumenty (informace):

1. kopie proplacených faktur (151 dokumentů k žádosti o platbu č. 2 a 79 dokumentů k žádosti č. 3), kopie dokladů o zaplacení v hotovosti, dohod o zápočtu, příp. jiných dokladů o úhradě (9 dokumentů k žádosti o platbu č. 2 a 21 dokumentů k žádosti č. 3);
2. kopie výpisů z účtu s vyznačenými platbami, jimiž byla provedena úhrada předložených uznatelných nákladů (28 dokumentů k žádosti o platbu č. 2 a 10 dokumentů k žádosti č. 3);
3. kopie smluv s dodavateli včetně závazku dodavatelů o poskytnutí informací a dokumentů kontrolním orgánům poskytovatele dotace (9 smluv k žádosti o platbu č. 2 a 17 dokumentů k žádosti č. 3);
4. kopie mzdových listů zaměstnanců (5 dokumentů k žádosti o platbu č. 2 a 5 dokumentů k žádosti č. 3), kopie timesheetů zaměstnanců (51 dokumentů k žádosti o platbu č. 2 a 30 dokumentů k žádosti č. 3), kopie mzdových výkazů/doporučených tabulek ke mzdám (12 dokumentů k žádosti o platbu č. 2 a 6 dokumentů k žádosti č. 3) a kopie přehledů mezd (6 dokumentů k žádosti o platbu č. 3);
5. kopie dodatku č. 1 k pracovní smlouvě s Mgr. L. (1 dokument k žádosti o platbu č. 2), kopie platového výměru (1 dokument k žádosti o platbu č. 2), kopie dodatku k pracovní smlouvě s J. G. (1 dokument k žádosti o platbu č. 3), kopie platového výměru (1 dokument k žádosti o platbu č. 3),
6. kopie zápisů z networkingových setkání, pracovních skupin projektu a konferencí (24 listů k žádosti o platbu č. 2 a 19 listů k žádosti č. 3);
7. kopie analytické účetní sestavy (1 dokument k žádosti o platbu č. 3);
8. části dokumentů (cestovní příkazy, doklad o ukončení pracovního poměru, dodatek k pracovní smlouvě atd.), v nichž jsou uvedeny osobní údaje dotčených pracovníků jako příjmení a jméno, bydliště, datum a místo narození, rodné číslo, základní mzda, podpis zaměstnance; u dokumentu Zpráva o činnosti externího konzultanta část týkající se osobních údajů a obchodním tajemstvím chráněné popisované detailní činnosti související s projektem.

Předmět nyní posuzovaného sporu, tj. výše uvedené konkrétní dokumenty (informace), které nebyly žalobci poskytnuty, je takřka shodný s předmětem rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2012, č. j. 9 Ca 254/2009 – 73, v němž soud posuzoval předchozí rozhodování správních orgánů ve věci žalobcovy žádosti o poskytnutí informací ze dne 13. 3. 2009. Správní orgány v mezidobí žalobci poskytly žalobci pouze kopii písemné zprávy z výběrového řízení a kopii zprávy zadavatele veřejné zakázky na stavební práce. Závěry citovaného rozsudku jsou stranám známy, a soud pouze ve stručnosti shrnuje, že Městský soud v Praze v něm dospěl k názoru, že správní orgány nedostály své povinnosti řádně odůvodnit, jaké konkrétní skutečnosti z hlediska § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím brání poskytnutí požadovaných informací. Správní orgány tak byly povinny

v nových rozhodnutích uvést náležité důvody pro odepření požadovaných informací, tj. náležitě zhodnotit jak charakter procesu vzniku informací, tak i obsah jednotlivých dokumentů, a zvážit jejich ochranu či možné poskytnutí ve vzájemné souvztažnosti všech okolností. V nyní posuzovaném případě soud v obecné rovině konstatuje, že z rozhodnutí správních orgánů je patrné, že správní orgány citované závěry Městského soudu v Praze respektovaly a u každého odepřeného dokumentu (resp. typu dokumentů) uvedly, z jakého konkrétního zákonného důvodu jej odmítají poskytnout, a v jakých konkrétních okolnostech spatřují důvod pro odmítnutí informace. Správní orgány přitom odmítly žalobci poskytnout požadované informace z důvodů uvedených v § 8a, § 9 a § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce proti závěrům správních orgánů vznesl celkem osm žalobních námitek, přičemž v pěti z nich polemizoval se závěry správních orgánů ohledně ochrany obchodního tajemství společnosti ENKI (tj. s důvodem pro neposkytnutí informace uvedený v § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím). Soud tedy napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž respektoval členění žalobních námitek učiněné žalobcem, a nejprve přezkoumal námitky týkající se ochrany obchodního tajemství.

Podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím platí: *Pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.* Obchodní tajemství představuje právně kvalifikovanou výjimku z práva na informace a svobodného přístupu k nim. Obchodní tajemství vymezoval § 17 obchodního zákoníku (pozn. soudu: v současnosti je obchodní tajemství vymezeno v § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník), podle něhož obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje. K odmítnutí poskytnutí informace nepostačuje pouhé konstatování názoru povinné osoby, že požadovaná informace představuje obchodní tajemství. Správní orgány jsou povinny posoudit, zda je požadovaná informace skutečně obchodním tajemstvím ve svých znacích dle § 17 obchodního zákoníku. Aplikace ochrany obchodního tajemství vůči konkrétním informacím vyžaduje, aby povinný subjekt v rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti náležitě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, jaké informace obsažené v požadovaném (a v plně nebo částečně odepřeném) dokumentu považuje za obchodní tajemství a uplatňuje u nich ochranu dle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. To především znamená, že povinný subjekt musí v odůvodnění svého rozhodnutí ve vztahu ke každé odepřené informaci objasnit, v čem spatřuje naplnění všech znaků legální definice obchodního tajemství (v podrobnostech viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 As 155/2015 – 195, či ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 180/2014 - 37).

Ze znění § 17 obchodního zákoníku tedy vyplývá, že aby bylo možné odepřít informace z důvodu ochrany obchodního tajemství, musí odepřené informace splňovat následující znaky:

- 1/ mají obchodní, výrobní či technickou povahu,
- 2/ souvisí s podnikem,
- 3/ mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu,
- 4/ nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné,
- 5/ mají být podle vůle podnikatele utajeny,
- 6/ jejich utajení podnikatel odpovídajícím způsobem zajišťuje.

Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce týkající se údajného souhlasu společnosti ENKI s poskytováním informací, tedy argumentací žalobce, že společnost ENKI neprojevila vůli své informace chránit, ale dokonce výslovně udělila souhlas s tím, aby správní orgány její dokumenty poskytovalo veřejnosti. To žalobce dovozoval z toho, že společnost ENKI podala dne 15. 3. 2005 žádost o poskytnutí dotace, v níž prohlásila, že souhlasí, aby správní orgán prvního stupně zpracovával veškerá data uvedená v žádosti či související se zpracováním žádosti, resp. aby zpracovával data za účelem výkonu svých povinností souvisejících s udělením podpory. Soud má za to, že na námitku žalobce poskytuje odpověď rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, č. j. 9 As 101/2011 – 108, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval povahou prohlášení v žádosti o poskytnutí dotace, a to dokonce stejně jako v nyní posuzovaném případě ve věci žádosti o informace týkající se žalobce a společnosti ENKI. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za souhlas s poskytnutím informace (v případě rozhodovaném Nejvyšším správním soudem se jednalo o úvěrovou smlouvu) by bylo možno považovat pouze jednoznačný a výslovný souhlas adresovaný povinnému subjektu v souvislosti s předložením informace. Obecně pojatý souhlas se zpracováním údajů v souvislosti s podáním žádosti o poskytnutí dotace nelze považovat za souhlas s poskytováním předložených dokumentů třetím osobám. Závěry citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu lze přiměřeně aplikovat i na nyní posuzovanou věc, v níž žalobce z prohlášení uvedeného v žádosti o poskytnutí dotace dovozoval souhlas s poskytnutím informací, resp. absenci vůli společnosti ENKI utajovat skutečnosti, které mohou být předmětem obchodního tajemství.

Soud tedy na základě výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu konstatuje, že z prohlášení uvedeného v žádosti o poskytnutí dotace (tj. z obecně formulovaného souhlasu se zpracováváním údajů, daného za účelem zpracování žádosti o dotaci) nelze dovozovat projev vůle společnosti ENKI neutajovat skutečnosti, jež mají být předmětem obchodního tajemství. Lze se ztotožnit se závěrem žalovaného, že společností ENKI daný souhlas se „zajišťováním informovanosti veřejnosti“ přímo nesouvisí s účelem zákona o svobodném přístupu k informacím, ale má sloužit ke zvýšení povědomí veřejnosti o spoluúčasti Evropské unie v pomoci poskytované prostřednictvím strukturálních fondů. Správní spis nadto obsahuje několik dokumentů, z nichž je patrný jednoznačný projev vůle společnosti ENKI chránit skutečnosti způsobilé zakládat obchodní tajemství ve smyslu § 17 obchodního zákoníku. Jedná se např. o dopis společnosti ENKI ze dne 4. 8. 2006 adresovaný agentuře Czechinvest, v němž společnost ENKI hovoří o nesouhlasu s poskytováním jakýchkoli údajů týkajících se projektu „Třeboňské inovační centrum – II. etapa realizace“ třetím osobám, a to právě z důvodu ochrany obchodního tajemství. Tuto argumentaci společnost ENKI dále rozvíjí v dopisu ze dne 30. 3. 2009 (adresovaném kromě agentury Czechinvest také správnímu orgánu prvního stupně). V reakci na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2012, č. j. 9 Ca 254/2009 – 73, zaslala společnost ENKI správnímu orgánu prvního stupně dopis (datovaný dnem 3. 1. 2013), v němž zcela jednoznačně konstatovala, že na svých předchozích vyjádřeních týkajících se obchodního tajemství trvá. Dalším dopisem ze dne 3. 6. 2013 společnost ENKI správnímu orgánu prvního stupně opět sdělila, že trvá na svých předchozích vyjádřeních, a podrobně vysvětlila, proč považuje dokumenty projektu „Třeboňské inovační centrum – II. etapa realizace“ za své obchodní tajemství. Soud tedy shrnuje, že za situace, kdy společnost ENKI několikrát explicitně a jednoznačně vyjádřila přání chránit skutečnosti způsobilé založit obchodní tajemství, nelze dovozovat absenci její vůle chránit své obchodní tajemství z předešlého, obecně formulovaného souhlasu se zpracováním dat ze strany správních orgánů.

Na základě výše uvedeného je třeba odmítnout i námitku žalobce, že dopisy společnosti ENKI představovaly zastřený projev vůle. O takový projev vůle by se jednalo v případě, že by společnost předstírala vůli utajovat skutečnosti způsobilé založit obchodní tajemství, ač by je ve skutečnosti utajovat nechtěla. V nyní posuzovaném případě nemá soud pochybnosti o tom, že společnost ENKI si skutečně přála utajit skutečnosti způsobilé založit obchodní tajemství. Související argumentace žalobce se věnuje spíše motivům společnosti ENKI, resp. tomu, *proč* společnost ENKI chtěla tyto skutečnosti chránit, a ve své podstatě tak nepoukazuje na žádný rozpor mezi vůlí a projevem vůle společnosti ENKI. Otázka, zda jsou tyto skutečnosti skutečně předmětem obchodního tajemství (a zda tak ze strany společnosti ENKI nedochází ke svévolné restrikci přístupu žalobce k požadovaným dokumentům), je závislá spíše na posouzení naplnění objektivních znaků obchodního tajemství. Důvodná není ani výtku žalobce, že žalovaný související rozkladový důvod nepřezkoumal. Žalovaný se vůli společnosti ENKI chránit předané informace jako své obchodní tajemství zabýval na str. 9 až 11 napadeného rozhodnutí, kde mj. konstatoval, že společnost ENKI projevila výslovný nesouhlas s poskytováním informací třetím osobám, přičemž poukázala na svůj specifický charakter výzkumné a inovační společnosti. Soud má za to, že z dopisů společnosti ENKI adresovaných správním orgánům je patrné, že společnost ENKI klade důraz na to, že její projekt má inovační potenciál, resp. že budova vědecko-technického parku realizovaná v projektu byla navržena provedena jako budova s celou řadou inovací. Společnost ENKI se tak skutečně obávala, aby nedošlo k vyjádření skutečností, které pokládala za využitelné „v konkurenčním boji“. Za této situace je zřejmé, že projev vůle společnosti ENKI chránit své obchodní tajemství nelze považovat za „zastřený“. K poukazu, žalobce, že společnost ENKI v období od 15. 3. 2005 do 4. 8. 2006 správním orgánům informace „hojně předávala“, lze (stejně jako v případě námítky údajného souhlasu s poskytováním informací, uvedeného společností ENKI v žádosti o poskytnutí dotace) konstatovat, že z pouhého předávání informací správním orgánům nelze dovozovat absenci projevu vůle společnosti ENKI chránit tyto informace jako obchodní tajemství ani absenci odpovídajícího způsobu zajištění utajení těchto informací ze strany společnosti ENKI. Společnost ENKI předávala správním orgánům dokumenty výhradně za účelem zpracování její žádosti o dotaci a z její strany tak nebylo možné rozumně předpokládat, že v budoucnosti vyvstane otázka ohledně zpřístupnění těchto dokumentů třetím osobám.

Soud se dále zabýval námitkami žalobce ohledně objektivních znaků obchodního tajemství. Žalobce v námitce označené přezkum obchodního tajemství namítl, že žalovaný objektivní znaky obchodního tajemství řádně nezkoumal. Tuto argumentaci žalobce opřel o část napadeného rozhodnutí (str. 11 napadeného rozhodnutí), kde žalovaný konstatoval, že „z hlediska posouzení objektivní stránky může ministerstvo pouze obecně zhodnotit relevanci zjištěných skutečností ve vztahu k zákonným podmínkám vymezujícím obchodní tajemství, popř. reagovat na zjevné odchylky (excesy) právního výkladu jiného subjektu ve vztahu ke konkrétním relevantním ustanovením § 17 obchodního zákoníku“. Soud připouští, že citovaná pasáž napadeného rozhodnutí byla formulována přinejmenším stylisticky neobratně a může tak na první pohled skutečně působit dojmem, že žalovaný řádně nesplnil povinnost přezkoumat, zda odepřené informace skutečně naplňují znaky obchodního tajemství. Zároveň je třeba dodat, že citovaný text napadeného rozhodnutí představuje pouze začátek pasáže, v níž se žalovaný zabýval námitkami žalobce ohledně ochrany požadovaných informací jakožto obchodního tajemství. Citovaný text je možné chápat jako poznámku, jímž žalovaný poukazoval na složitost posuzování, zda určité informace představují obchodní tajemství či nikoli (viz hned následující věta, v níž žalovaný upozorňuje na to, že nelze exaktně oddělit, co má do režimu obchodního tajemství spadat a co nikoli, což žalovaný podpořil i odkazem na odbornou literaturu). Z žalobcem citované pasáže tedy nelze dovozovat, že žalovaný existenci

objektivních znaků obchodního tajemství neproověřil. Z dalšího textu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný existencí objektivních znaků obchodního tajemství podrobně zabýval. Na str. 12 až 16 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, co lze z jednotlivých typů odepřených dokumentů (např. kopie faktur za dodávky společnosti ENKI, faktury za stavbu, faktury za nákup jednotlivých strojů a zařízení, smlouvy s dodavateli atp.) dovodit, přičemž zkoumal potenciální dopad zveřejnění těchto informací na společnost ENKI.

Soud zároveň podotýká, že žalobce tyto konkrétní závěry žalovaného o naplnění znaků obchodního tajemství nijak nezpochybnil. Soud proto pro úplnost v obecné rovině konstatuje, že za informace způsobilé naplnit znaky obchodního tajemství (za předpokladu splnění dalších zákonných znaků obchodního tajemství ve smyslu § 17 obchodního zákoníku) je možné považovat např. úplná znění obchodních nabídek konkrétním klientům, historii emailové komunikace, kontakty na klienty, zápisy z jednání, smluvní dokumenty (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 3. 2007, sp. zn. 21 Cdo 1307/2006). V nyní posuzované věci správní orgány odmítly poskytnout právě dokumenty obsahující informace obdobného charakteru (jednalo se převážně o faktury, smlouvy, zápisy z jednání atp.), přičemž vždy zdůvodnily závěr, proč právě tyto dokumenty mohou samy o sobě či ve spojení s jinými dokumenty představovat obchodní tajemství. Soud přitom považuje úvahy správních orgánů za řádně odůvodněné a logické. Lze např. souhlasit s tím, že údaje uvedené na fakturách, jako např. ceny a popis dodávaného zařízení, mohou identifikovat dodavatele jednotlivých zařízení, a tím může dojít k odhalení unikátního řešení projektu inovačního centra společnosti ENKI. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že žalobce úvahy žalovaného ohledně možnosti odhalení obchodního tajemství u jednotlivých typů požadovaných dokumentů žádnými konkrétními argumenty nezpochybnil.

Důvodný není ani poukaz na žalobce na to, že žalovaný neproověřoval znak obchodního tajemství spočívající v tom, že informace má „skutečnou anebo alespoň potenciální materiální nebo nemateriální hodnotu“. Žalovaný na str. 12 napadeného rozhodnutí pouze opět v obecné rovině podotkl, že hodnocení tohoto znaku může být velmi obtížné, neboť rentabilita se může projevit až v budoucnu, v závislosti na různých skutečnostech atp. Žalovaný přitom v následujícím odůvodnění napadeného rozhodnutí svůj názor na potenciální hodnotu odepřených dokumentů vyjádřil, např. tím, že budova vědecko-technického parku realizovaná společností ENKI byla navržena a provedena jako budova s řadou technických a energetických inovací a netradičních řešení. Dle názoru soudu vyplývá již z názvu dotčeného projektu („Třeboňské inovační centrum“) a z dokumentů obsažených ve správním spise, které se týkají celé řady složitějších technických přístrojů a zařízení, že konkrétní řešení projektu společností ENKI má anebo přinejmenším může mít alespoň potenciální hodnotu spočívající v provedení unikátní, technickým řešením neobvyklé stavby inovačního centra.

Žalobce zpochybňoval i naplnění dalšího znaku obchodního tajemství, a to argumentem, že odmítnuté informace nesouvisí s podnikem. Žalobce vytkl správním orgánům, že neproověřily, zda společnost ENKI skutečně podniká. Soud částečně žalobci přisvědčuje v tom, že odůvodnění žalovaného je ve vztahu k této námitce neúplné. Žalovaný sice přiléhavě poukázal na § 2 odst. 1 písm. c) zákona o obecně prospěšných společnostech, z něhož vyplývá, že zákon nijak nebrání společnosti ENKI ve vytváření zisku, jakož i na to, že společnost ENKI má v obchodním rejstříku jako doplňkovou činnost zaregistrovanou celou řadu živností; dle názoru soudu však měl žalovaný dodat, že společnost ENKI vystupuje v postavení podnikatele i v nyní posuzovaném případě. Tento závěr však jednoznačně vyplývá z dalších částí napadeného rozhodnutí, z nichž je patrné, že posuzovaný projekt

společnosti ENKI je zaměřen na trvalou obchodní činnost za účelem zisku (konkrétně např. na inovace v oblasti optických rastrů, srov. str. 14 napadeného rozhodnutí). Ostatně již z názvu příslušného operačního programu (Operační program průmysl a podnikání – Prosperita) vyplývá, že společnost ENKI požádala o dotaci právě v souvislosti se svou podnikatelskou činností. Soud tedy má za to, že odepřené informace nepochybně souvisí s podnikem ve smyslu § 17 obchodního zákoníku.

Ve vztahu ke znaku obchodního tajemství spočívající v tom, že utajovaná informace není v obchodních kruzích běžně dostupná, žalobce upozorňoval na nevypořádané námitky. Žalobce byl toho názoru, že tento znak správní orgán prvního stupně nepřezkoumal a neučinil tak ani žalovaný, ač žalobce vznesl tuto námitku v rozkladu (námitka č. 32, 36, 40, 45, 50, 54, 58, 72, 76, 80, 84). Ani s touto námitkou nemůže soud souhlasit. Správní orgán prvního stupně k tomuto znaku poukázal na charakter projektu společnosti ENKI, spočívající ve vybudování inovačního centra napomáhajícího rozvoji společnosti. Správní orgán prvního stupně zmínil i to, že společnost ENKI úzce spolupracuje s univerzitními a výzkumnými institucemi. Specifičnost jejího know-how (chráněného patenty a užitnými vzory) jasně deklaruje široké napojení na tuzemské zahraniční partnery. Společnost ENKI je zapojena do nejruznějších projektů aplikovaného výzkumu.

Soud považuje odůvodnění správního orgánu prvního stupně za přiléhavé a v této souvislosti poukazuje na to, že posuzovaný program (OPPP Prosperita) je zaměřen na vysoce inovativní podnikatelské záměry, přičemž předmětem podpory je mj. proces zakládání, činnosti a rozvoje vědeckotechnických parků a podnikatelských inkubátorů, vytvářejících podmínky pro vznik a rozvoj malých a středních inovačních společností. S ohledem na charakter projektu společnosti ENKI, jímž je vybudování inovačního centra, a na správním orgánem prvního stupně zmiňované okolnosti, je možné konstatovat, že odepřené informace (způsobilé odhalit konkrétní technické řešení inovačního centra) nejsou v obchodních kruzích běžně dostupné. Ke splnění tohoto znaku obchodního tajemství se vyjádřil i žalovaný v napadeném rozhodnutí, když např. konstatoval, že údaje o konkrétních dodávkách společnosti ENKI se váží na její duševní know-how a na práva k průmyslovému vlastnictví (str. 13 napadeného rozhodnutí). Dále lze poukázat na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil, že celé řešení projektu navrhované a realizované společností ENKI je v podstatě inovací, resp. že obsahuje celou řadu inovací. Již z významu slova „inovace“ lze dovodit, že společností ENKI realizované řešení, potažmo dílčí informace vedoucí k odhalení tohoto řešení, nebyly v obchodních kruzích běžně dostupné. Napadené rozhodnutí tedy poskytuje odpověď na související rozkladové námitky žalobce. K tomu je možné dodat, že povinností odvolacího orgánu není jednotlivě reagovat na každou odvolací (rozkladovou) námitku; postačí pouze, pokud napadené rozhodnutí jako celek poskytuje odpověď na všechny rozkladové námitky. Tuto zásadu lze mít na paměti zejména v nyní posuzované věci, v níž žalobce rozčlenil svůj rozklad proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na celkem 115 námitek.

Otázek ohledně znaků obchodního tajemství společnosti ENKI se konečně týká i námitka žalobce poukazující na odepírání celých listin, včetně nechráněných údajů. Žalobce v této souvislosti tvrdil, že většina listin, které byly odmítnuty z důvodu ochrany obchodního tajemství, obsahovala nechráněné údaje, na proplácených fakturách jimi byly zejména jméno dodavatele, předmět plnění a cena včetně DPH. Žalobce poukázal např. na kopie proplácených faktur (151 dokumentů k žádosti o platbu č. 2 a 79 dokumentů k žádosti o platbu č. 3), u nichž jsou tyto údaje nechráněné, protože je správní orgány volně poskytují žadatelům a zveřejňují je na svých internetových stránkách. Soud k tomu v první řadě

konstatuje, že obchodní tajemství bylo definováno § 17 obchodního zákoníku tak, že rozhodující je objektivní povaha dotčených skutečností (s přihlédnutím k vůli podnikatele tyto skutečnosti utajit, resp. k reálnému zajišťování utajení těchto skutečností podnikatelem). Soud je pak toho názoru, že i v případě, že by správní orgány tyto skutečnosti neoprávněně poskytl třetím osobám, neztrácí tyto skutečnosti charakter obchodního tajemství. Hypoteticky by sice bylo možné uvažovat o tom, že by tyto skutečnosti přestaly být nesprávným postupem správních orgánů v obchodních kruzích běžně dostupné (čtvrtý znak obchodního tajemství), soud je však toho názoru, že třetí osobě nelze klást k tíži neoprávněný postup veřejné moci. Dále je třeba dodat, že za chráněné obchodní tajemství společnosti ENKI je třeba považovat kompletní technické řešení jejího projektu (stavbu inovačního centra). I kdyby některé dílčí skutečnosti byly zveřejněny, neznamená to ještě, že by bylo třeba rezignovat na ochranu obchodního tajemství jako celku. Nadto z poskytnuté přílohy č. 1 k žádosti o platbu č. 2, na kterou žalobce poukázal a která je založena ve správním spisu, vyplývá pouze to, že v přiložené tabulce byl stručně identifikován dodavatel, předmět, datum a cena plnění.

Soud v této souvislosti považuje za podstatné i to, že žalobce žádnými logickými argumenty nenamítl, že by jím uvedené informace, resp. faktury (tj. 151 dokumentů k žádosti o platbu č. 2 a 79 dokumentů k žádosti o platbu č. 3) neměly představovat obchodní tajemství. Soud přesto pro úplnost ze správního spisu ověřil, že tyto dokumenty obsahují podrobné informace o konkrétních dílčích dodávkách společnosti ENKI. Konkrétně se jedná mj. o faktury související se stavbou budovy vědecko-technického parku, faktury dodávek strojů a zařízení vnitřního vybavení vědecko-technického parku, faktury za služby provedené v souvislosti s realizací vědecko-technického parku atp. Soud pak souhlasí se závěry správních orgánů, že z údajů uvedených na těchto fakturách lze jejich vzájemným propojením vyvodit celou řadu běžně nedostupných informací, např. ekonomické parametry provedeného řešení. Správní orgány tak postupovaly správně, pokud žalobci vedle přímých informací o předmětu plnění či dodavateli neposkytlly informace např. i o ceně plnění, neboť i z těchto informací lze nepřímou dovodit dodavatele, a to zejména na trhu složitých technických (vědeckých) přístrojů, kde bude zpravidla působit pouze několik obchodních společností nabízejících pouze několik konkrétních přístrojů. Informace o ceně přístroje tak může mít rozhodující vliv na zjištění konkrétního použitého přístroje. Na základě identifikace konkrétních použitých přístrojů by pak bylo možné odvodit, jaká konkrétní technická zařízení jsou potřebná k provozu vědecko-technického parku provedeného společností ENKI, a v čem tedy spočívá unikátní technické (inovační) řešení projektu.

Soud tedy shrnuje, že námitky žalobce proti způsobu, jakým správní orgány hodnotily obchodní tajemství společnosti ENKI, nejsou důvodné.

Soud se dále věnoval námitce žalobce ohledně použití § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce v této souvislosti poukazoval na to, že v případě společnosti ENKI nebyla splněna podmínka, aby byly informace předány osobou, které to neukládá zákon. K této námitce považuje soud za nutné především konstatovat, že všechny žalobcem požadované informace, které správní orgány odmítly poskytnout s odkazem na § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, byly žalobci zároveň odepřeny z důvodu daného § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím (ochrana obchodního tajemství). Jak soud uvedl výše, žalobci se úvahy správních orgánů ohledně naplnění obchodního tajemství nepodařilo zpochybnit. Je tedy zřejmé, že i kdyby žalobce úspěšně namítl, že správní orgány nesprávně aplikovaly § 11 odst. 2 citovaného zákona, nemohlo by to vést k závěru o zrušení napadeného rozhodnutí, neboť další ze zákonných důvodů, pro

který správní orgány neposkytly žalobci požadované informace (tj. ochrana obchodního tajemství), by obstál.

Podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím platí: *Povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.* Výkladu citovaného ustanovení se věnoval Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 21. 6. 2012, č. j. 9 As 101/2011 – 108, v němž konstatoval, že citované ustanovení chrání informace, které byly povinným subjektům sděleny dobrovolně, tedy informace, které se do dispozice povinného subjektu dostaly na základě volního jednání osoby, která nebyla povinna takovou informaci sdělovat. Další podmínkou pro aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím je to, že taková informace nevznikla za použití veřejných prostředků, nemá proto žádnou vypovídací hodnotu o hospodaření s veřejnými prostředky, a proto nemůže mít ani žádný význam pro výkon kontroly nad činností povinných subjektů. Za splnění těchto dvou kumulativních podmínek není povinný subjekt povinen žádosti o poskytnutí takové informace vyhovět, to však neplatí, pokud je povinnému subjektu ze strany poskytovatele informace sděleno, že s poskytnutím informace třetím osobám souhlasí.

Na základě výše uvedených obecných východisek pro aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím se soud nemůže ztotožnit s argumentací uvedenou v napadeném rozhodnutí. Žalovaný v něm vyjádřil názor, že faktury a jiné obdobné dokumenty jsou typicky dokumenty, které „samy o sobě“ vznikly bez použití veřejných prostředků. Žalovaný dále konstatoval, že dotace slouží výhradně k pořízení investic a pouze vyjmenovaných provozních nákladů, mezi něž nepatří běžná fakturace či tvorba účetních dokladů. Soud v této souvislosti upozorňuje na zákonnou definici informace, uvedenou v § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím: *Informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.* Z citovaného ustanovení je patrné, že v nyní posuzovaném případě bude informací především obsah požadovaných dokumentů (faktur), nikoli tyto dokumenty „samy o sobě“ (resp. jejich hmotný substrát). Rovněž z účelu zákona o svobodném přístupu k informacím vyplývá, že vypovídací hodnotu o hospodaření s veřejnými prostředky bude mít v daném případě zejména obsah faktur, nikoli jejich hmotná podoba. Z tohoto hlediska je tedy irrelevantní, zda je tvorba samotných faktur (resp. běžná administrativní činnost příjemce dotace) hrazena z veřejných prostředků či nikoli. Podstatné je to, zda jsou z veřejných prostředků hrazeny činnosti, kterých se týká obsah posuzovaných účetních dokladů. V nyní posuzovaném případě pak požadované účetní doklady vznikly v rámci řešení projektu inovačního centra, na který se částečně vztahovala dotace poskytnutá z veřejných prostředků. Pokud správní orgán prvního stupně poukázal na to, že žalobci byl poskytnut soupis všech dotčených účetních dokladů, který dostatečně umožňuje laickou kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky (správní orgán prvního stupně měl patrně na mysli již zmiňovanou přílohu č. 1 k žádosti o platbu č. 2), pak lze přiměřeně poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č. j. 1 As 17/2008 – 67, publ. pod č. 1627/2008 Sb. NSS, dle něhož informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím není selektivní sdělení obsahu smlouvy, nýbrž text smlouvy v její celistvosti jako takový. Jestliže žadatel požádá o poskytnutí kopie smlouvy, na jejíž obsah se nevztahuje ochrana obchodního tajemství, je povinný subjekt povinen pořídit fotokopii, případně jinak hodnověrným způsobem poskytnout žadateli obsah smlouvy v kompletní podobě.

S podmínkou použití veřejných prostředků v daném případě úzce souvisí další podmínka pro aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, a to sice ta, že informace byla sdělena povinnému subjektu dobrovolně. Pokud žalovaný argumentoval usnesením vlády ze dne 28. 4. 2004, č. 414/2004, který byl vydán Operační program Infrastruktura pro průmyslový výzkum, vývoj a inovace – Prosperita, pak dle názoru soudu již z tohoto usnesení vyplývá, že společnost ENKI faktury či jiné účetní doklady nepředávala správnímu orgánu prvního stupně dobrovolně. Obsahem citovaného usnesení jsou základní podmínky programu, které musel každý zájemce o dotaci (tedy i společnost ENKI) zajistit. Jak již bylo konstatováno v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, č. j. 9 As 101/2011 – 108, správní orgán prvního stupně jako poskytovatel podpory vydal dne 28. 7. 2005, č. j. 1034-05/1.1.-008/05/09300, rozhodnutí o poskytnutí dotace, v jehož poučení uvedl, že nedílnou součástí rozhodnutí jsou Podmínky poskytnutí dotace ze státního rozpočtu ČR a prostředků strukturálních fondů ES (Podmínky poskytnutí dotace). V těchto Podmínkách poskytnutí dotace byly společnosti ENKI stanoveny povinnosti, mj. předat žádost o platbu s kopiemi účetních dokladů (faktur apod.). Tuto povinnost pak společnost ENKI plnila právě prostřednictvím žalobcem požadovaných faktur. Plnění povinností, uložených společnosti ENKI Podmínkami poskytnutí dotace, přitom nepochybně lze považovat za uložení povinností zákonem ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím (kromě již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu viz též i rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2012, č. j. 9 Ca 91/2009 – 29, na který odkazoval žalobce).

Soud tedy shrnuje, že o aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím by bylo možné uvažovat pouze v případě některých požadovaných informací, konkrétně např. kopií výpisů z účtu společnosti ENKI v souvislosti s platbami, které nesouvisely s podpořeným projektem (tyto platby nevznikly v souvislosti s vynakládáním veřejných prostředků a společnost ENKI neměla povinnost o těchto platbách správní orgány informovat). Dokumenty vymezené v bodu 1. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (kopie proplacených faktur atd.) však nebylo možné žalobci odepřít s odkazem na citované ustanovení, neboť tyto dokumenty vznikly za použití veřejných prostředků a společnost ENKI měla povinnost je předložit správním orgánům. Správní orgány tedy pochybily, pokud citované ustanovení v daném případě použily. Zároveň je třeba dodat, že uvedená vada není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí a potažmo ani pro zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Je tomu tak proto, že poskytnutí všech informací, odepřených žalobci s odkazem na § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, správní orgány zároveň odůvodnily i ochranou obchodního tajemství společnosti ENKI a závěry správních orgánů ohledně ochrany obchodního tajemství se přitom žalobci v žalobě nepodařilo zpochybnit. Rozhodnutí správních orgánů o odmítnutí poskytnout požadované informace tak obstojí, neboť ač nebyl dán zákonný důvod pro tento postup ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím, byl dán zákonný důvod dle § 9 citovaného zákona.

Soud se dále věnoval poslední námitce žalobce, kterou žalobce nazval ochrana osobních údajů. Tato námitka se týká dokumentů pracovněprávního charakteru, označených body 4., 5. a 8. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, konkrétně např. osobních údajů uvedených v prohlášení ředitele společnosti ENKI k vyplaceným mzdám, kopií cestovních příkazů, kopie pracovní smlouvy a kopie ukončení pracovního poměru se zaměstnancem P. R. atd. Tyto informace odmítly správní orgány poskytnout s poukazem na § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. K tomu soud dodává, že z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není jednoznačně patrné, zda správní orgány odmítly

všechny tyto osobní údaje poskytnout i s odkazem na § 9 zákona o svobodném přístupu k informacím (ochrana obchodního tajemství). Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že důvod daný § 9 citovaného zákona se z hlediska dokumentů uvedených v bodu 8. vztahuje spíše jen na poslední uvedený dokument (zpráva o činnosti externího konzultanta). Rozhodnutí správních orgánů však nelze považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelná, neboť je z nich jednoznačně patrné, že osobní údaje u dokumentů vymezených v bodu 8. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byly žalobci odepřeny s odkazem § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobci rovněž nelze přisvědčit v tom, že by rozhodnutí správních orgánů byla nepřezkoumatelná z důvodu absence citace konkrétních ustanovení zvláštního zákona, který by odůvodňoval odepření informací. Správní orgán prvního stupně svůj postup výslovně opíral o § 5 odst. 2 ve spojení s § 4 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, žalovaný pak postup správního orgánu prvního stupně potvrdil, přičemž v napadeném rozhodnutí rozvinul i obecnější argumentaci poměřováním ústavních práv zaručených Listinou. Soud pro úplnost dodává, že dle jeho názoru mohou osobní údaje, na základě nichž by mohly být identifikovány osoby, s nimiž společnost ENKI spolupracovala, představovat v kontextu daného případu část obchodního tajemství. Jak již bylo řečeno výše, předmětem projektu společnosti ENKI byla výstavba inovačního centra, jehož konkrétní technické řešení by bylo možné odvodit na základě toho, které konkrétní technické (vědecké) přístroje společnost ENKI použila. Stejně tak lze konstatovat, že technické řešení inovačního centra by patrně bylo možné odvodit např. i z toho, jaké odborníky (specializované na konkrétní oblast výzkumu) společnost ENKI zaměstnávala, resp. s nimiž svůj projekt inovačního centra konzultovala.

Jakkoli by bylo možné uvažovat o ochraně dokumentů z hlediska ochrany obchodního tajemství, je třeba nejprve přezkoumat, zda správní orgány postupovaly správně, pokud ve věci aplikovaly § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce v této souvislosti namítal, že § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím neobsahuje žádný zákaz poskytování osobních údajů a tento zákaz nelze odůvodnit ani odkazem na Listinu. Dle názoru žalobce nelze odepřít osobní údaje uvedené v cestovních příkazech a pracovních smlouvách, neboť tomu brání výjimka uvedená v § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím platí: *Informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.* Z citovaného ustanovení vyplývá, že při poskytování informací obsahujících osobní údaje (resp. při úvaze o odmítnutí takovou informaci poskytnout) musí povinný subjekt vycházet také ze zákona o ochraně osobních údajů. Obecně platí, že informace zahrnující osobní údaje může poskytnout pouze se souhlasem subjektu údajů (viz § 5 odst. 2 věta první zákona o ochraně osobních údajů), ledaže se uplatní některá z výjimek z tohoto pravidla uvedených v § 5 odst. 2 věta druhá zákona o ochraně osobních údajů. Při posuzování, zda daná výjimka v konkrétním případě připadá v úvahu, musí povinný subjekt zohlednit také § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, tedy dbát, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbát na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Jinými slovy, povinný subjekt je povinen zvážit, nakolik by uplatnění předmětné výjimky zasáhlo do práv subjektu údajů na ochranu jeho soukromého života (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015 – 46, a v něm citovanou judikaturu).

Žalobce měl za to, že se v nyní posuzované věci uplatní výjimka daná § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních, dle něhož platí: *Správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, jestliže provádí*

zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 8 As 24/2015 – 38, konstatoval, že mezi tyto povinnosti patří i poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků ve smyslu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, což odvodil mj. za pomoci odkazu na § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů obsaženého v poznámce pod čarou k § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. O takový případ se však v nyní posuzované věci nejedná. Podle § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím platí: *Povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.* V nyní posuzované věci se však odmítnuté informace netýkají osobních údajů osob, kterým by správní orgány poskytly veřejné prostředky prostřednictvím dotace (takovou osobou je v nyní posuzované věci společnost ENKI). Správní orgány odmítly žalobci poskytnout s poukazem na 8a zákona o svobodném přístupu k informacím především osobní údaje zaměstnanců společnosti ENKI. Soud ze správního spisu ověřil, že neposkytnuté dokumenty skutečně obsahují osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Např. z kopie pracovní smlouvy P. R. se společností ENKI lze kromě jména a příjmení zaměstnance seznat i jeho datum narození, trvalé bydliště, místo narození, číslo občanského průkazu, rodné číslo a výši mzdy. Z kopií cestovních příkazů pak lze seznat např. jméno, příjmení a trvalé bydliště dotčených zaměstnanců atp.

Soud tedy má za to, že se v nyní posuzované věci neuplatní výjimka daná § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. V této souvislosti je třeba připomenout, že správcem údajů byly ve vztahu k žalobcově žádosti o informace správní orgány, nikoli společnost ENKI. V souladu s § 4 písm. e) citovaného zákona je v daném případě třeba za „zpracování osobních údajů“ považovat jejich poskytování na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Pokud tedy žalobce dovozuje aplikaci § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů z toho, že společnost ENKI měla ze soukromého práva vyplývající povinnost jednoznačně identifikovat účastníky (pracovní) smlouvy, pak lze dodat, že v nyní posuzované věci je relevantní zpracování osobních údajů žalovaným, resp. správním orgánem prvního stupně. Ze zákona přitom nevyplyvá, že by společnost ENKI měla povinnost informovat žalobce o svých zaměstnancích. Soud pro úplnost podotýká, že v nyní posuzované věci neshledal, že by byla naplněna některá z dalších výjimek předvídaná § 5 odst. 2 věta druhá zákona o ochraně osobních údajů. Lze tedy konstatovat, že úvaha žalovaného, že při rozhodování o poskytnutí osobních údajů zaměstnanců (resp. osob v obdobném postavení) společnosti ENKI je třeba respektovat zejména čl. 10 odst. 3 Listiny, je v zásadě správná, neboť znalost osobních údajů zaměstnanců (spolupracovníků) společnosti ENKI nebyla pro hodnocení nakládání s veřejnými prostředky nezbytná. Soud tedy uzavírá, že správní orgány při aplikaci § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím nepochybily.

VI. Závěr

Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní

soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 31. října 2016

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková